

Can Nuroğlu

ALLAH SEVGİDİR

GDK

GDK YAYIN NO: 128
KİTAP: Allah Sevgidir
YAZAR: Can Nuroğlu
KAPAK: Amy Bristow

ISBN: 978-605-5739-64-5

T.C. Kùltür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

www.allahsevgidir.org

© Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı, İstanbul - Tùrkiye
Tel: (0212) 567 89 92
Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 93
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul
1. Baskı: Temmuz 2011

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Giriş	8
1. Allah'ı tanımak mümkün mü?	14
2. Allah insanı ne için yarattı?	25
3. İnsan nasıl bu hale geldi?	36
4. Allah bizi nasıl kurtarabilir?	46
5. Allah'ın sevgisine nasıl kavuşabiliriz?	60
Sonsöz	75

ÖNSÖZ

Her bir insan Allah'ı her şeyden çok sevdiğini söyler. Ama ben size burada açıkça söylemeliyim ki, bu böyle değildir. Siz hiç 'İşte hayatımı vereceğim kişi' deyip âşık oldunuz mu? Veya şöyle söyleyeyim, hiç kıramadığınız, her zaman saygı duyduğunuz ve yanında onu üzmemek ve incitmemek için elinizin ayağınıza dolaştığı bir şahsiyet oldu mu? Bence bu satırları okurken biraz durup düşünün. Böyle bir aşk veya saygı duyduğum bir şahsiyet var mı diye.

Bu şahsiyet sizin yanınızda olduğu sürece, bütün zevklerinizi, ayrıcalıklarınızı, yapacağınızı düşündüğünüz planları iptal edip, hatta düşüncelerinizi dahi askıya almanızı sağlamaz mı? Bu kişi, sizin gibi zaafi ve zayıflıkları olan birisi olduğu halde, ona olan sevginizden ve saygınızdan dolayı her şeyinizi o kişiye dönük değiştirebiliyorsunuz. Neden? Çünkü

bu kiŒiye değer verip onu seviyorsunuz. Eğer sevgi bu ise, bu sevgi, her değeri irdeleyip gerektiğinde hiç tereddüt etmeden hayatının bütün gidiŒatını deęiŒtiriyorsa Allah'a olan gerçek sevgi bizim hayatımızı ne kadar daha deęiŒtirecek kudrette olmalı sizce?

“Ben Allah'ı her Œeyden çok seviyorum” diyorsak, Allah'ın bütün deęer ve dūŒüncelerimizi deęiŒtirmesi gerekmiyor mu?

Ama etrafımızdaki Allah'ı seven insanların hayatlarına baktığımızda kesinlikle böyle bir Œey göremiyoruz. Ağzımızda Allah, ama yüreğimizde yalan, menfaat, nefret, Œehvet, baęıŒlamama ve daha nice günahlar var.

Bana göre toplumun büyük bir çoğunluğu, kesinlikle abartmıyorum, bu dediklerimi kabul etmeseler de eylemleriyle (farkında olmasalar bile) gizli ateist olduklarını gösteriyorlar. Yukarıda belirttiğim gibi bir insanı sayıp sevmek nasıl bizim hal ve hareketimizi alabildiğine deęiŒtirip bizi saygın, efendi, nazik ve mütevazi duruma getiriyorsa Allah'ı sevmek çok daha görkemli bir kudretle bizi kutsallaŒtırıp erdemli bir duruma getirmelidir.

İşte elinizdeki bu kitap, bu konuda sizlere ilham kaynağı olacak ve gerçek Allah sevgisinin ne olduğunu ve bunun yanında ne olmadığını da açık bir şekilde göstermektedir. Okurken hem eksikliklerinizi göreceksiniz hem de bu eksikliklerinizi nasıl gidereceğinizi öğreneceksiniz.

Ahmet Güvener

GİRİŞ

Hepimiz ormanda hayvanlar tarafından büyütülen çocuğun hikâyesini duymuşuzdur. Kaza sonucu vahşi ormana düşen bebek gözlerini açtığında kendini bir kurt sürüsünün içerisinde bulur. Büyüdükçe kendini doğal olarak bir kurt gibi görür ve diğer kurt yavrularını taklit etmeye çalışır. Fakat bir süre sonra çabalarının boşa gittiğini fark eder çünkü diğer kurtlara benzemediğini görür.

Sonra kendini, yani gerçek kimliğini bulmak için yola çıkar. O arada panterden maymuna kadar birçok hayvanla karşılaşır. Bir ara maymunlara özellikle ısınır fakat kısa bir süre sonra kendisinin maymunlarla dış görünüşten başka bir benzerlik paylaşmadığını anlar. Böylece neredeyse tüm ümitlerini yitirir. Ta ki bir başka insanla tanışana kadar... Çünkü o insanda kendini görür. Daha da önemlisi ailesinin kim olduğunu öğrenir ve esas kimliğini keşfeder.

Bu tür hikayeleri severiz çünkü rahatlıkla empati

kurabiliriz. Biz de garip bir dünyaya düştük ve kendimizi bulmakta zorluk çekiyoruz. “Hayatımın amacı nedir?” “Neden varım?” gibi sorular hep kafamızı kurcalar. Ormandaki çocuğun ailesinden uzaklaşması gibi; bizim de esas sahibimizle ilişkimiz kopmuş durumdadır.

O’nu göremiyoruz, sesini duyamıyoruz, arıyoruz ama bulamıyoruz, sanki sahibimizle aramızda derin bir uçurum açılmıştır. Buraya ait olmadığımızı ve çok daha yüce bir amaç için yaratıldığımızı fark ediyoruz. Tıpkı o orman çocuğu gibi ciddi bir kimlik krizi yaşamaktayız. Gerçek kimliğimizi acilen bulmaya ihtiyacımız var. Daha da önemlisi, bizi buraya dünyaya yollayan varlığa, esas sahibimize kavuşmaya ihtiyacımız var.

Şüphesiz ki gerçek sahibimiz Allah’ın kendisidir. Canımız O’na erişene dek asla istirahat edemez. Bu yüzden insanın asıl görevi sahibi olan yüce Allah’ı tanımaktır. İnsanın her şeyden önce yapması gereken şey onun varlığına sebep olan yüce Allah’ı aramak ve Onun’la ilişki kurmak olmalı. Nitekim **Allah’ı tanımayan kişi kendini de tanıyamaz.**

Allah’ı tanımayan şahıs gerçek anlamıyla kayıp ve kimsesizdir. Nereden geldiğini bilmediği gibi, nereye gideceğini de bilemez. Günübürlük yaşar çünkü hayatında belirli bir hedef ya da düzen yoktur. Ahlak anlayışı da esnektir çünkü sabit bir ilkeye bağlı de-

ğildir. Durum neyse ayak uydurmaya çalışır. Bulunduğu ortama göre kimi zaman dindar kesilir, kimi zaman kendini bırakır. Yaşantısı daima bir kaos içindedir. Belirli bir ahenk de yoktur. Neden? Çünkü sahibini tanımadığı gibi kendini de bilemez.

Peki insanlar gerçekten Allah'ı tanımıyor mu? Birçok kişiden duyuyoruz “*Allah bize şah damarımızdan daha yakındır*” ama yaşadıkları hayat Allah'tan ve O'nun korkusundan uzaktır. Günahın bu kadar yoğun yaşandığı bir dünyada Allah'ın kendisine “*şah damarından*” daha yakın olduğunu düşünen biri nasıl olur da bu kadar kolay günah işler.

“Allah'ı tanıyoruz” diyebiliriz, bununla ilgili birçok söz de ezberlemiş olabiliriz, fakat acı gerçek şu ki, Allah'la kişisel boyutta bir ilişkimiz yoktur. Birçoğumuz annemizden, babamızdan veya çevremizden duyduğumuz sözleri tekrar edip duruyoruz. Yalnız Allah hakkındaki bilgilerin sağlam bir temele dayalı olup olmadığını hiç araştırmadık. Doğrusunu söylemek gerekirse edindiğimiz bilgilerin çoğu kulaktan dolmadır. Yine de herkes kendi kafasında bir Allah portresini yaratır. Kimisi iyi kimisi kötü ama önemli olan şu ki, insan düşüncelerinde Allah'ı nasıl canlandırırsa bunu birebir hayatına yansıtır.

Örneğin, insan eğer Allah'ı en ufak bir sebepten her an canını cehennemde yakabilen biri olarak görüyorsa o zaman bu anlayış en basit olarak kendi aile fert-

lerine yansiyacaktır. Allah'ı bu şekilde tanıyan babanın çocuklarına despotça yaklaşması gayet normaldir. Çünkü düşüncelerindeki Allah da öyledir. Eğer Allah'ı ilgisiz ve mesafeli biri olarak tanıyorsa bu da onu ikiyüzlülüğe sürükler. Yani din konusu açıldığı zamanlarda çok dindar kesilir ama hayatın diğer alanlarında Allah'ı yok sayar. Çünkü Allah'ın hayatının diğer ayrıntılarıyla ilgilenmediği düşünce-sine kapılmıştır.

Aynı gerçek toplum için de geçerlidir. Bir toplumun Allah anlayışı neyse halk da odur. Çünkü en yüce saydığımız değerlerimiz Allah kavramına bağlıdır. Nitekim toplumun en ulvi değeri Allah'ın kendisidir.

Örneğin, eski mitolojide adı geçen Grek ilahlarını duymuşuzdur: Zeus, Ares, Afrodit ve Hermes gibileri. Onlar sürekli çatışma halinde olup birbirinin tanrıçalarını kaçırmışlar. Dolayısıyla savaş ve şehvet için yaşayan bu tür ilahlara inanan Grek medeniyetlerinin de savaşa ve şehvete aşırı tutkun olmaları bizi şaşırtmamalı çünkü sadece kendi ilahlarını örnek alıyorlardı. Anlaşılan şu ki bir milletin en yüce değeri olan ilah nasılsa ona inanan ulus onun yolundan ilerler ve gittikçe ona benzer.

“Onlar putperest, ama biz Allah'a inanıyoruz” diyebilirsiniz. Peki, kendi toplumumuzun durumunu bir gözden geçirelim:

Kendi dilimiz dışında belki hiç bir dilde, Allah sözcüğü bu kadar çok kullanılmıyordur: “Allah’a şükür”, “Allah’tan kork”, “İnşallah”, “Maşallah” ve “Allah şahidimdir” gibi alışagelmış sözler belki günde yüzlerce kez dilimizden eksik olmuyor. Yalnız söyleyenlerin hayatlarına baktığımızda “Allah’a şükür” deyip içinden lanet okuyan veya “Vallahi billahi tillahi” diyerek karşıdakini inandırmak için Allah’tan korkmadan Allah’ı günahına alet eden kaç kişi tanıyoruz soralım kendimize. Dahası insanların aile hayatlarına bakın; Allah’ı her zaman hatırlıyorum diyen kişi hemen ardından kendi çocuklarına sövebilir ve eşini dövebilirse gerçekten Allah’ı saymıyor demektir.

Ne yazık ki bu konuda birçoğumuz Allah’a inanmayan kimselerden beter duruma düşmüşüzdür. Neden? Çünkü onlar en azından bu konuda dürüsttür. Allah’a inanmadığını söyler ve bu inanca göre yaşantısını düzenler. “Ben Allah’tan korkarım” diyen bizler ise devamlı Allah’ın adıyla yemin ederiz ama yaptıklarımızla O’nu resmen inkâr ederiz. İnsanları kandırabiliriz ama emin olun Allah kanmıyor.

Sorun nedir? İnsanlar hep derler, “kendisiyle barışık olmayan kimseyle barışık olamaz.” Kısmen doğrudur. Yalnız bunun bir önceki boyutunu da hesaba katmamız gerek. İnsanın kendisiyle barışık olması için öncelikle Allah’la barışık olması gerek. Yüce

Yaradanımız'la barışık olsak, ancak o zaman kendimizle gerçek anlamıyla barışık olabiliriz.

Gördüğünüz gibi insanın Allah hakkındaki düşüncesi ve anlayışı her şeyi etkiler. Allah'ı nasıl tanımladığımız sadece inancımızı değil tüm yaşantımızı ve toplumumuzu da yönlendirir. En önemlisi Allah'ı tanımadan kendimizi tanımak da mümkün değildir. O yüzden kendi kimliğimizi çözmek için öncelikle Allah'ı tanımaya gayret etmeliyiz.

Bu kitabın amacı Allah'ın şahsiyetini en doğru şekilde tanımlamak ve bunun hayatımız için ne anlam ifade ettiğini saptamaktır. Emin olun Allah'ın gerçek kimliğini anladığımızda hayatınızın tümü değişecek. O'nun yüce şahsiyetini tanıdıkça da sizler de asıl kimliğinize kavuşacaksınız.

ALLAH'I TANIMAK MÜMKÜN MÜ?

Yaratana tanımak yaratılmış olan insanın en doğru ve en yüce görevidir demiştik. Aynı zamanda Allah'ı tanımak insanın en doğal eğilimidir. Nitekim yeni doğan bebek doğal olarak annesini tanımak ister. Her insan da, özellikle başı sıkıştığında, doğal olarak yüzünü göğe çevirip Allah'a haykırır. Çünkü insan havadan zembille inmediğini bildiği gibi, evrenin üzerine her an başvurabileceği yüce Allah'ın varlığını sezebilir.

Yalnız hemen aklımıza şöyle bir soru gelebilir: *Acaba Allah'ı tam olarak tanımak mümkün mü?* Bazı insanlar Allah'ı tanımanın mümkün olmadığını savunur. Kesin olarak "Allah yoktur" diyemez ancak Allah'ı tam olarak tanımak mümkün değil diye düşünür. Bir yere kadar onların bu düşüncelerine hak verebiliriz çünkü Allah gibi ebedi ve yüce bir varlığın karşısında insanın zihinsel kapasitesi elbette ki sınırlı ve yetersizdir.

İnsan *doğal haliyle* yüce Allah'ı tam olarak tanıyamaz. Çünkü O ebedi ve mükemmel bir varlıktır. İnsani düşüncelerle ve sözlerle tarif edilemez, tam olarak tanımlanamaz. Kusurlu insan mükemmel Allah'ı nasıl anlatabilir ki? Yaratılmış insan yüce Yaratıcı nasıl tanımlayabilir ki?

Ancak Allah'ın kendisi bizlere kendisini en doğru şekilde tarif edebilir. Eğer insan kendi aklıyla eşsiz ve ebedi Olan'ı tanımlamaya kalkışırsa kesinlikle yanılmaya mahkûmdur. **Sonuçta Allah'ın kendisi kendini anlattığı kadarıyla O'nu tanıyabiliriz.**

Hamdolsun ki yüce Allah bizi bu konuda karanlıkta bırakmış değil. Kendisini tanımamız için bulunduğumuz evrenin birçok yerinde parmak izlerini bırakmıştır. İçinde yaşadığımız kâinat her zaman bizlere Allah'ın görkemini açıklamaktadır.

Sadece galaksimizin akıl ermez boyutları bile Allah'ın kudreti karşısında hayran kalmamıza yetiyor. Örneğin ışık hızıyla bir saniyede dünyamızın etrafına 7 kere dolanırken aynı hızla galaksimizin bir ucundan diğerine ancak 100,000 yılda erişebiliriz. İnanılmaz bir mesafe söz konusu. Ayrıca tahminen evrende 100 milyar galaksi daha var. Bunların üzerine biraz düşündüğümüzde Allah'ın inanılmaz gücünün sınırlarına yaklaşmak mümkün değil.

İçinde yaşadığımız dünyaya gelince sadece Allah'ın aşkın gücünü değil olağanüstü bilgeliğini de görebiliyoruz. Yeryüzündeki her şey aynen saat gibi işliyor. Örneğin deniz ve nehirlerden buharlaşan sular sonra bulut oluşturur ve toprağa yağmur olarak geri döner. Bu döngü basit ama son derece ustaca tasarlanmış bir sulama sistemidir. Ya da bitki, hayvan ve insan alemlerinde görülen kendi kendine gelişme, onarma ve çoğalma düzeni gerçekten inanılmaz bir bilgelik sergiler. Düşünün, bilgisayar, arabalar ve uçaklar icat edebilen insanlar tüm bu teknolojiyle henüz kendi kendini onarabilen bir cihaz ya da çoğalabilen bir tek organizma yaratamadılar. Allah'ın dünyada sergilenen bilgeliğini göz ardı etmek mümkün değil.

Ayrıca yaratılışın genel tasarısı ve düzenine baktığımızda Allah'ın mükemmel estetik anlayışını da görebiliyoruz. İçinde bulunduğumuz dünya gri tonlarla süslenmiş bir yer olabilirdi. Etrafımıza baktığımızda hiçbir çiçek, dağ, nehir ya da ağaç görmemiş olsaydık, Allah'ın yaratıcılığının eksik olduğunu ve pek neşesiz bir varlık olduğunu düşünebilirdik. Fakat etrafta göz gezdirdiğimizde hiç beklemedik nefes kesen güzelliklerle karşılaşırız. Kâinat iyilik, güzellik ve adeta sevgi kokuyor. Bunlar bizlere Allah hakkında çok önemli ipuçları sağlıyor. Çünkü gökyüzü de yeryüzü de Allah'ın görünmeyen niteliklerini inkâr edilemeyecek kadar güçlü bir şekilde, çarpıcı renkler ve ince ayrıntılarla resmediyor.

Bu yüzden dünyanın her yerinde insanlar Allah'a inanırlar. Dünyanın en ücra köşesindeki en vahşi kabileye gitsek bile onların da bir Allah inancı olduğunu görürüz.

Çünkü göz göre göre Allah'ın bariz gerçeklerini inkâr etmek güçtür. Zira içinde bulunduğumuz ve Allah'ın yüce eseri olan evren O'nun eşsiz parmak izlerini her yerde sergilemektedir. Sonuç olarak Allah'ın yaratmış olduğu kâinat aracılığıyla kendini tüm insanlara son derece kuvvetli bir biçimde tanıttığını görebiliyoruz. **Allah yaptıklarıyla varlığını belli eder.**

Sadece evrene bakarak, Allah'ın gücünü, bilgeliğini ve iyiliğini görebiliriz. Fakat bunlar Allah'ın kişiliğini tanımamız için yeterli değildir.

Hamdolsun ki, kâinatın dışında Allah öz varlığını tanıtan daha da belirgin bir mesaj bırakmıştır. Allah kutsal sözlerinde bizlere kendini en mükemmel şekilde tanıtmıştır. Zamanın başlangıcından beri Yaratıcı, insanlarla irtibat kurup kendisi hakkında bilgi vermiştir. Bundan Allah'ın ilişkiden yana, bizlerle iletişim kurmak isteyen bir varlık olduğunu anlayabiliyoruz. Allah saat kurar gibi evreni yarattıktan sonra çekip gidebilirdi. Fakat tam tersine Allah başlangıçtan beri insanlarla ilişki halinde kalmaya kararlıdır.

Allah'ın peygamberler aracılığıyla bize bildirdiği sözlerle baktığımız zaman O'nun yüce varlığıyla ilgili olarak çok daha net ve önemli bilgiler edinebiliyoruz:

- Allah kutsal ve kusursuzdur.
- Allah merhametli ve lütufkârdır.
- Allah doğru ve adildir.
- Allah her şeye gücü yeten egemendir.
- Allah her şeyi bilendir.
- Allah'ın başlangıcı ve sonu yoktur.

Yukarıdaki listeyi daha da uzatabiliriz ama dikkat edersek burada sıralanan Allah hakkındaki olgular,

bizlere ancak Allah'ın sıfatlarını tanıtır ama Allah'ın özünü tanımlamaz. Allah'ın nasıl olduğunu söyler ama Allah'ın kim olduğunu tam olarak belirtmez. Tanıdığımız bir insan için pek çok nitelik sıralayabilirsiniz: “uzun boyludur”, “konuşkandır”, “sevecendir”, “iyi bir öğretmendir”, “iki çocuk babasıdır” vb... Yalnız sıralanan bu özellikler yine o kişiyi bize tam olarak tanımlamaz.

Benzer şekilde birçoğumuz Allah'ın sıfatlarını ya da isimlerini ezberlemiştir. Ancak yukarıdaki liste gibi o isimler bizlere sadece Allah'ın niteliklerini belirtir fakat Allah'ın tam olarak kim olduğunu söylemez. Aslında kendimize şöyle bir soru sorarsak durum netleşir: *Ben Allah hakkında bilgi sahibi olabilirim, ama kendisini ne kadar tanıyorum?* Eminim ki çoğumuz Allah'ı kişisel olarak tanımanın mümkün olduğunu düşünmedik bile. Yüce varlığını tarif edebiliriz ama kendisini tanıdığımızı söyleyemeyiz. Örneğin, çoğumuz ülkemizin başbakanını iyi tanıdığımızı düşünüyoruz. Yani kendisi hakkında pek çok bilgiye sahibiz çünkü her gün gazeteler vasıtasıyla yaptığı her şeyi, yediği yemeğe kadar takip ediyoruz. Yalnız, birisi “*başbakanı gerçekten tanıyor musun?*” diye sorarsa olumsuz cevap vermek zorundayız çünkü edindiğimiz bilgiler sadece kulaktan dolmadır.

Başta “Allah’ı tanımak mümkün mü?” diye sorduk. Gördüğümüz gibi Allah kendini tanımamızı istiyor ki kendini hem kâinatta hem de kutsal sözlerinde net bir şekilde tanıtmıştır. Yalnız yine soruyoruz: Allah’ı kişisel olarak ne kadar tanıyoruz? O’nu o kadar yakından tanımak mümkün değil diye düşünebiliriz.

Oysa Allah her yerde ve bize herkesten daha yakın. Aslında canımızın en derin arzusu da tam olarak budur: Allah’ı daha yakından tanımak. **İşte bu mümkündür çünkü Allah bunu kendi istedi.**

Peki, Allah hakkında pek çok bilgiye sahibiz ama özünü nasıl tanıyabiliriz? Allah’ın nasıl bir varlık olduğunu az çok biliyoruz, ama tam olarak kimdir? Hamdolsun ki yine bu konuda Allah özünü açmıştır. Allah O’nun şahsiyetini tanımamız için ve kim olduğunu tam olarak bilmemiz için Kutsal Kitap’ta şöyle bir ifadeye yer vermiştir:

ALLAH SEVGİDİR!

Evet, bu kadar basit ve açık! Bu iki söz Allah’ın tüm sıfatlarını tamamlar, tanımlar ve özetler. Ama bu ifadenin sadeliğine aldanmamak gerek. İlk bakışta ne kadar sade ve basit gibi görünse de aslında bu söz Yaratan’ın özünü özetlemekle beraber yaratılmış bulunan her şeyin anlamını da açıklar. Çünkü tüm kâinat Allah’ın bu gerçeği etrafında dönüyor. Her şey ama her şey bu sözden kaynaklanır. Allah’ın

sevgi oluşu öncelikle O'nun yüce karakterinin şifresini çözer ve Kendisini tanımamız için göklerin kapılarını açar. Bu sözün anlamını kavradıkça evrenin tüm sırları tek tek anlaşılmaya başlar.

Çok fazla ilerlemeden öncelikle bu sözün ne anlam ifade ettiğini ve neyi ifade etmediğini belirtelim. “Allah sevgidir” demek “Sevgi eşittir Allah” demek değil. Nitekim “Ahmet insandır” ile “İnsan Ahmet'tir” sözleri arasında büyük bir fark vardır. Böyle olsa Allah'ın diğer tüm sıfatlarını hiçe indirmiş oluruz. “Allah sevgidir” derken sevgi Allah'ın tüm sıfatlarının kökü ve kaynağıdır demek istiyoruz. Yaratanın öbür sıfatları ancak sevgi çerçevesi içerisinde anlam kazanır. Sevgi Allah'ın en temel sıfatıdır.

“Allah sevgidir” demek “Allah zaman zaman sever” demek değil. Her insan, iyisi de kötüsü de, zaman zaman sever. Elbette ki Allah tüm insanları ayırım yapmaksızın sever ama burada kastedilen anlam bambaşkadır. Çünkü bu sözlerle Rab yaptıklarından çok kendi özünü betimliyor. Allah her daim sever çünkü yüce varlığının tümü sevgi ilkesine bağlıdır.

Ayrıca “Allah sevgidir” demek “Allah sevecendir” demek değildir. Kuşkusuz Allah'ın rahmeti ve lütfu sonsuzdur. Fakat “Allah sevgidir” demek O'nun esası sevgidir demek. Allah'ın kişiliği ve karakteri birebir sevgi kelimesiyle tanımlanır demek. Yani

Allah'ı tanımlamak ve tarif etmek adına insanın kullanabileceği en isabetli kelime, Sevgidir. O halde Allah'ı tanımak istersek öncelikle sevginin ne olduğunu anlamamız gerek.

Sevgi kelimesi kadar güçlü bir kelime ya da kavram var mı? Bilgeliğiyle ün kazanmış Kral Süleyman şunu demişti: “*Sevgi ölüm kadar güçlüdür.*” Tarih boyunca nice insanlar sevgi uğruna canlarını vermiştir. Sevgi yüzünden büyük savaşlar olmuştur. Kimisi ülkesini sever, kimisi ise ailesini sever ve bunun için canını feda eder. Çünkü insanlar arasında en üstün değer de sevgidir.

Ne yazık ki, insanoğlu her şeyin sahtesini oluşturabildiği gibi sevginin de sahtesini ortaya çıkarmıştır. Örneğin başkasının malını seven var. Bu sevgi değil kıskançlıktır. Ya da komşusunun karısını seven var. Bu sevgi değil şehvettir. Para seven var. Bu sevgi değil hırstan gelen putperestliktir. Sevgi kelimesini öyle çok kullanıyoruz ki, asıl anlamını neredeyse yitirmiştir. **Oysa ki sevginin gerçek anlamı kendini değil başkasını düşünmektir.** Yani hakiki sevginin özünde benlik denen hiçbir şey yoktur.

Hepimiz böylesi bir sevgiyi arzuluyoruz. Zira her insan sevilmek üzere yaratıldığını bilir. Evlat anne babasından doğal olarak sevgi bekler. Evlenen kadın kocasından sevgi bekler. Ne yazık ki birçoğumuz sevilmediğimiz gibi sevmeyi de öğrenemedik. Bütün

dünya aslında bu tarz sevgiye susamıştır. Hamdolsun ki bu konuda iyi bir haberimiz var: Allah Sevgidir! Başkasında aradığımız sevgi O'nun yüce şahsiyetinde mevcuttur. O yüzden Allah'ı ve sevgisini acilen tanımamız gerek.

Bizim öncelikle kafamıza sokulan eski Allah portresini değiştirmemiz gerek. Bugüne dek çoğumuz Allah'ı çok farklı tanıyorduk. Sanki her an bizi cezalandıracak ya da cehenneme atacak diye düşündüğümüz bir Allah vardı kafamızda.

Büyüklerimiz Allah'ın ismini bizi korkutmak için hep kullanmıştır. '*Allah çarpar*', '*Allah günah yazar.*' Hepimizin kafasında yer etmiş kelimeler hep çarpan, cezalandıran, isteklerini yerine getirmezsek kızan bir Allah tanıdık ve O'ndan hep çekindik.

Çoğumuz, çocukluğumuzdan kalan bu korkularla yaşıyoruz. O yüzden "*Allah sevgidir*" sözünü ilk duyduğumuzda pek inandığımız söylenemez. Şunu bilmeniz gerek ki, içimizde bu kuşkuları uyandıran yüreğimize korku ve yalan tohumlarını eken Şeytan'ın kendisidir. Allah'ın gerçek kimliği ve sevgi dolu yüreğiyle tanışmamızı engellemek istiyor. Oysa bizi yaratan Allah kötü ve korkunç değil iyi ve sevgi doludur.

Düşünün, içinde bulunduğumuz dünyayı bu kadar mükemmel bir şekilde yaratan Allah bunu ancak bizi

sevdiği için yapmıştır. Bugün su ve oksijen gibi tüm ihtiyaçlarımızı karşılayan ve muhteşem nimetleriyle doyuran Allah ancak bizi çok sevdiği için bunu yapıyor. Böylece insanlara duyurabileceğimiz, yüreklerini ferahlatacak ve hayatlarını değiştirecek en güçlü söz şudur: **“Allah seni seviyor”**. Çünkü Allah’ın özü sevgidir. Allah hakkında öğrenebileceğimiz en önemli gerçek şudur: Allah Sevgidir!

Allah’ı tanımak mümkün mü diye sorduk – cevabı, kesinlikle evet! Çünkü yüce Allah kendisini tanımamız için evrenin her yerine sevgisini büyük harflerle yazmıştır. Ayrıca Kutsal Sözlerinde son derece ayrıntılı olarak bize olan sevgisini belirtmiştir. O halde durmayalım, Allah’ı ve yüce sevgisini daha yakından tanımak için devam edelim.

ALLAH İNSANI NE İÇİN YARATTI?

İnsan kendini bildi bileli aklını kurcalayan ve kendisini bir türlü rahat bırakmayan bir soru olmuştur: “*İnsan ne için yaratıldı?*” İnsanlar bu soruya karşı çok farklı cevaplar verebilirler. Uzaylılar tarafından getirildiğimizi iddia edenler olabilir. Şans eseri mutasyon ve evrimin rastgele seçimiyle bu hale geldiğimizi savunmaya çalışanlar çıkabilir. Bu teorileri desteklemek adına ne kadar “bilimsel” kanıtlar dizilse de içinde bulunduğumuz bu harika ve son derece düzenli dünyaya baktığımızda tüm bunların sadece tesadüf sonucu bu hale geldiğine inanmakta güçlük çekiyoruz. Zamanın başlangıcından bu yana dünyanın her yerindeki insanlar dünyanın ve içindeki yaratıkların daha yüce bir varlık tarafından yaratıldığını kabul etmektedirler. Evet, ancak bizden kat kat daha yüce, güçlü ve bilge bir varlık dünyayı ve bizleri bu kadar mükemmel bir şekilde yaratabilirdi. Bu yüzden insanların çoğu evren ve içindeki her şeyin yüce

Allah tarafından yaratıldığına inanmaktan öte içten içe bilmektedirler.

Daha önce belirttiğimiz gibi tabiat Allah'ın akıl ermez kudreti ve hikmetini göz önünde sermektedir. Fakat bunun ötesinde de doğaya bakarak Allah'ın iyiliğini, şefkatini ve sevgisini de görebiliyoruz. Tüm evrenin bir kere insanın dünya dediğimiz küre üzerinde refah içinde yaşaması için özenle tasarlandığını görebiliyoruz. Güneşin ısısı, su ve oksijenin sağlığından tutun vücudumuzdaki en küçük atomların DNA yapısına kadar her şey itinayla ayarlanmıştır. Tüm bunlar dünyayı ve bizi yaratan Allah'ın sevgi dolu olduğunun birer ispatıdır. Çünkü ancak sevilene özen gösterilir. Tıpkı evimize gelen misafire gösterdiğimiz özen gibi, daha gelmeden her şeyi düşünülür ve hazırlıklar yapılır. Neden çünkü biz sevdiğimiz kimselere mutlaka bunu hissettirmek isteriz.

Yalnız içinde bulunduğumuz dünyanın şimdiki haline baktığımızda ilginç hatta çelişki uyandıran bir durumla karşı karşıya kalıyoruz. Allah'ın var ettiği doğaya baktığımızda mükemmel bir ahenk görüyoruz. Fakat dünya üzerinde yetkili kılınmış yine Allah'ın var ettiği insana baktığımızda o ahengin tam tersi bir manzarayla karşılaşılıyor.

En yakınımızdaki komşumuzdan en uzağımızdaki uluslara kadar insanlar birbiriyle kavgalı, evlilikler

mutsuz, çocuklar başıboş ve insanlarda huzur ve mutluluk denen olgu neredeyse yok. Kendi kendimize şunu soruyoruz: *Acaba Allah doğaya gösterdiği ilgi ve sevgiyi, yaratırken insana göstermedi mi?* Elbette ki hayır! Çünkü Allah mükemmel ve iyilik dolu olduğu gibi yarattığı her şey de mükemmel ve iyilik dolu olması gereklidir. O halde Allah insanı mutsuz bir kader için yaratmadıysa ne için yarattı?

Bu soruya çok farklı cevaplar bulmak mümkün. Kimisi insanın Allah'ı yüceltmek için yaratıldığını söyler. Bu kısmen doğru çünkü insanın en doğal görevlerinden biri onu yaratan Allah'ı övmek ve O'nu her daim yüceltmektir. Fakat aynı zamanda bu cevap kafamızda soru işaretleri de yaratır. "Yüce" dediğimiz Allah'ın yüceltmeye ihtiyacı var mı ki? Ya da Allah'ın yüceltmek gibi bir takıntısı olabilir mi ki özellikle insanları bunun için yaratsın? Elbette ki hayır! Çünkü o ezelden ebede yüce Allah'tır. Birinin O'nu yüceltmesiyle daha yüce olması mümkün değil çünkü O zaten En Yüce Olan'dır. Dolayısıyla her ne kadar O'nu yüceltmemiz gerekse de Allah'ın bizi sadece O'nu yüceltmemiz için yaratmış olması ne mantığına ne de Allah'ın şahsiyetine uygundur.

Diğer bir cevap da şöyledir: Allah insanı Kendisine kulluk etmesi için yaratmıştır. Yaratılanın Yaratan'a hizmet etmesi gayet normal karşılanır. Sonuçta bunun örneğini ailemizde görmedik mi? Çocuklarını

büyüyen aile çocuğunu ilerisi için bir yatırım olarak görür. “Bugün ben ona bakıyorum yarın elden ayak-tan düşüğümde o bana bakacak” ya da “yıllardır karnımda boşuna mı taşıdım bana bakmak zorunda” diye düşünülür.

Yalnız bu noktada Allah ile insanlar arasında çok önemli bir fark var ki, insanlar birinin hizmetine muhtaç iken yüce Allah hiçbir şeye ya da kimseye muhtaç değildir. Allah’ın hiçbir eksigi yoktur. O kendi kendine yeten ebedi bir varlıktır. Kendisinde olmayan ve insanların sağlayabileceği hiçbir şey yoktur. O halde Allah insanları sırf Kendisine hizmet etsinler diye yaratmış olamaz.

“*Allah insanı ne için yarattı?*” sorusuna verilen çok yaygın bir cevap da şu: Allah insanı imtihan için, yani denemek için yaratmıştır. Bu görüşü savunan kişiler hayatı bir sınav olarak tasvir eder ve en sonunda herkesin Allah’ın önünde yargılanacağını belirtirler. Allah’ın tüm insanların yargıci olduğu ve içimizden geçen en ufak kötü niyeti dahi yargılayacağı kesindir. Fakat eğer Allah’ın insanı böyle bir deneme için yarattığını kabul edersek o zaman yüce Rab’bin insanları sadece doğru şeylerle değil yanlış şeylerle de sınadığını kabul etmek zorunda kalırız. Bu durumda Allah sadece iyilik değil kötülük kaynağı olmuş olur. Bu halde ayartılan kişi “*Allah benim günah işleyebileceğimin farkında olduğu halde*

beni deniyor” diyebilir ya da “Allah bizim yanlış cevap vereceğimizi bile bile neden imtihana soksun” diye düşünebilir. Oysa ki yüce Allah kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Esas bizi günaha ayartan yüreklerimizi günaha teşvik eden Şeytan’dır. Şeytan bize günaha kadar eşlik eder ondan sonrasını Şeytan değil bizler kendi ellerimizle yaparız. Kötülüğe ve karanlığa ilişkin her şey Şeytan’ın elinden gelir ve bizde bu şekilde günaha düşeriz. Allah ise kutsal ve tamamen iyidir. Ayrıca Allah bizi neden denesin ki, zaten ne yapacağımızı çok iyi bilmiyor mu?

Peki bu soruya nasıl doğru cevap bulacağız? Ancak Rab’bin kutsal sözlerine bakarak. En başta Allah’ın sevgi oluşunun evrenin tüm sorularını yanıtladığını söyledik. O halde Allah’ın insanı yaratmaktaki sebebinin cevabı başta gördüğümüz *“Allah sevgidir”* sözünde saklıdır. **Allah’ın özü sevgi ise o zaman yaptığı her şey bu yüce niteliğinden kaynaklanır.**

Öncelikle Allah’ın insanlara gönderdiği vahiylerle baktığımızda ilk atalarımızın nasıl yaratıldığını ayrıntılı bir şekilde öğrenebiliyoruz. Rab Allah içinde bulunduğumuz evreni ve dünyayı yarattıktan sonra en önem verdiği insanı da yarattı. İnsanı yaratırken apayrı bir özen göstererek Adem ve Havva’yı ruhsal olarak kendi benzerliğinde yarattı. Bu yüzdendir ki sevmek, şefkat ve adalet göstermek gibi birçok duy-

gumuz Allah'tan gelir. Yaratıldığımızda bu bize verilmiştir, bize öğretilmez bu duygularla doğarız. Bu şekilde Adem ve Havva ile kendi mükemmel kişiliğinden paylaşmıştı. Bir insan nasıl ki anne babasına çeker ve onun benzerliğini taşırsa, Adem ve Havva da bir açıdan Allah'ın evlatları olup yüce benzerliğini taşıyorlardı. Allah bu ayrıcalığı insandan başka hiçbir varlığa vermedi. Peki bunu yapmaktaki amacı ne olabilirdi?

Bunu açıklamak için hepimizin yaşadığı olağan bir örnekten yararlanalım: Dünyanın her tarafında anne babalar çocuk yaparlar. Kimisi sadece bir çocukla yetinir kimisi ise on çocuğa doymaz. Ama değişmeyen gerçek şu ki, dünyanın her yerindeki insanlar çocukları olsun ister ve bunun için çabalarlar.

Şimdi bu çocuk olayına sadece mantıksal olarak bakacak olursak çocuk yapmanın mantıklı veya akılcıca bir karar olduğunu söyleyemeyiz. Çünkü, anne babalar bunu çok iyi bilirler, çocuk hayatımıza girdiği gibi bizim özgürlüğümüzü de huzurumuzu da elimizden alır. Düşünün, büyük heyecanla beklediğimiz minik bebeğin evimize getirdiği nedir? Uykusuz geceler, kusmukla kirlenmiş elbiseler, iğrenç kokan bezler ve listeyi daha da uzatabiliriz. Bir de beraberinde büyük masraflar da getirir. Başta kabarıklık doktor ve hastane ücretleri, sonra hep değişmesi gereken minik elbiseler, tatsız mamalar ve bir türlü

bitmeyen bez masrafları. Ve bu daha bir başlangıçtır. Ardından okul masrafları da başlar, bisiklet, cep telefonu, bilgisayar... Kısacası, çocuk büyütüp evlendirene kadar belki ona harcadığımız parayla iki ya da üç daire alabilirdik. O zaman neden bütün insanlar bu kadar yorucu ve masraflı bir işe girer? Doğan çocuklardan bir beklentileri mi var acaba? Hayır, çünkü çocuğun eve katkısı olmadığı gibi götürdükleri getirdiklerinden fazladır. O halde neden insanlar tüm bunları göze alarak yine de çocuk yapıyorlar?

Bunun cevabı gayet basittir. Çünkü insanlar kendi fiziksel ve ruhsal benzerliğinde doğan minik çocuğu sevmek ister. Evet, cevap sadece ve sadece sevgidir.

Asıl sorumuza dönüyoruz: *Allah insanı niçin yarattı?* Yukarıdaki anne baba örneğinde gördüğümüz gibi **Allah insanları sevmek için yarattı**. Allah'ın insanlardan bir beklentisi ya da bir menfaati yoktu. İnsanların da Allah'a sunabilecekleri bir şey yoktu. Fakat Allah'ın özü sevgi olduğu gibi sürekli kendi yüce varlığından ve zenginliğinden paylaşmak için fırsat kollar. Allah daima akan ve asla tükenmeyen bir sevgi pınarı gibi sürekli kendisinden verir paylaşır. Üstelik bunu yapmadan edemez çünkü Allah'ta dinmeyen bir cömertlik ruhu söz konusudur. Çünkü O'nun özü sevgidir.

Yüce Allah'ı bu açıdan anne babamıza benzetmek bazılarıımıza başta garip gelebilir. Aslında Allah insanlara benzemiyor, tam tersi onlar ve hepimiz Allah'a benziyoruz. Çünkü Allah ruhsal olarak bizi kendisine benzer yaratmıştır... Yoksa bu annelik ve babalık ruhu bizde yoktan mı var oldu. Gerçek Babalık ve Annelik ruhu Allah'ın şahsiyetinde mevcuttur. Kutsal Kitap Allah'tan söz ederken birçok yerde "Göksel Baba" sözünü kullanır çünkü Kendisi tüm insanların tek Babasıdır. Yeryüzündeki her aile kimliğini kendisinden alır. Tüm insanlar O'nun yüce varlığından var olmuştur. Hepimizin en büyük ortak özelliği de aynı yaratıcı tarafından yaratılmış olmasıdır. Babamız birdir, biz de hepimiz kardeşiz. Bu yüzden ki yaratılmış ilk insanlar Adem ve Havva'yı babamız ve anamız diye çağırırız. Baba anne kelimesinin bizde yaptığı cinsel çağırışım bizi Allah'a baba demekten alıkoyar. Tabii ki böyle bir durum yoktur. Allah bizi kendi nefesi ile yaratmıştır. Yaratıldığı için ve bizi sevdiği için babamızdır.

Ne yazık ki "baba" denildiğinde birçoğumuzun aklına kendi babamız gelir; bazılarıımız için bu manzara pek iç açıcı olmadığından dolayı irkilebiliriz.

Biraz da bu yüzden Allah'a "baba" diye seslenmekten çekiniyoruz. Ama bu bir gerçektir, kendi babamız baba tanımına uymasa bile, hepimizin kafasında hep arzuladığımız bir baba portresi vardır. O yüzden

Allah için “*Baba*” sözünü kullandığımızda kendi babamızı düşünmek yerine içten içe hep hayal ettiğimiz sevecen Baba portresini canlandırmanızı tavsiye ederiz. Sizin babanız sevecen bir baba olmayabilir, ama emin olun asıl “*Göksel Babanız*” hayal ettiğinizden çok daha mükemmel ve sevecendir.

Şimdi Allah’ın ilk insanı nasıl yarattığını hatırlayalım. Bebek bekleyen her hangi bir anne baba gibi önce evreni ve dünyayı harika bir şekilde hazırlamıştı. Bir taraftan güneş ve ayı ayarladı, diğer taraftan okyanuslar ve nehirleri saptadı. Sonra denizleri rengârenk balıklarla doldurdu. Ardından yemyeşil dağlar ve çiçek dolu vadiler de döşedi. Daha sonra etrafta dolaşacak bin bir hayvan türünü de yarattı. Tüm her şeyi mükemmel bir şekilde hazırladıktan sonra göksel babamız kendi benzerliğinde olan evlatları Adem ve Havva’ya yaşam soluğu üfledi.

Kendi benzerliğinde derken tabii ki mecazi ve ruhani bir benzerlik söz konusu çünkü hiçbirimizin Allah’a fiziksel olarak benzemesi söz konusu olamaz. Demek ki Allah insana kendi yüce şahsiyetinden bağışlamıştır. Adem ve Havva bir açıdan Allah’ın çocukları olarak dünyaya geldiler çünkü Allah’tan başka bir anne babaları yoktu. Allah, bizim çocuğumuza bir oda verip ona odası üzerinde sorumluluk verdiğimiz gibi Adem ve Havva’yı dünya üzerinde ege-men kıldı ve ilk atalarımız bu sayede doğayla mü-

kemmel bir uyum içinde yaşıyorlardı. İnsanın hiçbir ihtiyacı ya da eksigi yoktu. Rab tüm dünyayı esas onlar için yaratmıştı. Allah'ın asıl amacı dünyada güzel ve rahat bir yaşam süren insanla sevgisini paylaşmak onunla yakınlaşarak bütün hikmetini, bilgeliğini ve doğruluğunu insana akıtmaktı.

İlk atalarımızla Allah arasındaki ilişki nasıldı? Bunun neye benzediğini az çok kendi hayalimizdeki baba portresinden çıkartabiliriz. Düşünün sevgi dolu bir baba işten eve geldiğinde neyle karşılaşmak ister? Çocuklarının karşısına dizilip papağan gibi kendisini övmelerini mi ister? Yoksa eve ayak bastığı gibi etrafta koşuşturup kendisine hizmet etmelerini

mi ister? Elbette ki hayır! Tam tersine sevecen ve duyarlı bir baba öncelikle çocuklarına sarılmak ister. Onları kucağına alıp tek tek durumlarını sormak ister. Onları dinlemek ister. Onlarla vakit geçirmek ister ve bundan hoşnut olur.

Benzer şekilde bizim göksel Babamız bizden övgü ve hizmetten çok karşılıklı samimi sevgi arzular. Onun tek isteği insanlarla sevgiye dayalı kesintisiz bir ilişki paylaşmaktır. Belki bizim babalarımız bunu yapmadılar, ama bu bir gerçek ki ruhumuzun aradığı sevgi ve derinden arzuladığı ilişki tam budur. İşte Allah'ın ilk atalarımızla yaşadığı ilişki bu tarz şefkat dolu mükemmel bir paylaşımdı. Kutsal Kitap'ın dediğine göre Allah'ın kendisi her gün yaşadıkları Aden Bahçesi'nde onlarla vakit geçirirdi. Onlarla dostça konuşurdu. Çünkü onlar aile gibiydiler.

İşte Allah'ın atalarımızı yaratmaktaki asıl amacı buydu: onlarla yüce ve eşsiz sevgisini paylaşmak. Çünkü Allah'ın özü sevgidir. Allah'ın bu amacı hiç değişmemiştir. Ne yazık ki insanlarımızın şimdiki haline baktığımızda göksel Babamızın bu yüce sevgisinden çok uzaklaştığımızı görebiliyoruz. İnsan Allah'la ilişkisinde hiç beklemediği yerlere gelmiş olsa da Allah insanı sevmekten ve ona değer vermekten hiç vazgeçmedi.

Peki insana ne oldu ki bu hale geldi? İlerleyen bölümlerde ona bakacağız.

3

İNSAN NASIL BU HALE GELDİ?

Diyelim ki bir çocuğunuz olacak. Çocuk daha doğmadan önce ona mükemmel bir oda hazırlarsınız. Ayıcık resimli perdelerden tutun, minik tırnak makaslarına kadar her şeyi alırsınız. Hiçbir şey eksik bırakmazsınız. Tabii ki doğum en kaliteli hastanede gerçekleşir. Sonra kendisine en şık elbiseleri alırsınız. Büyüdükçe tüm ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılarırsınız. Onu iyi okullarda okutursunuz ve kendini geliştirmesi için her türlü imkân da sağlıyorsunuz. En önemlisi çocuğunuzu bütün yüreğinizle seversiniz ve zamanla aranızda çok kuvvetli bir bağ oluşur. Çocuk tüm dertlerini sizlerle paylaşır ve hep sözünüzü dinler.

Yıllar geçer ve lise dönemi başlar. Olan olur, çocuğunuz lisede yaramaz gençlerle takılmaya başlar ve huyu suyu değişir. Karşınızda ayıcıklı perdenin altında yatan, baktıkça bakmak isteyeceğiniz o masum çocuk yoktur. Bu durumu düzeltmek için elinizden geleni yaparsınız ve çocuğunuzu sık sık uyarırsınız.

Onu karşınızda oturtup uzunca nasihat verirsiniz. Ama günler geçtikçe çocuğunuzun sizden uzaklaşip koptuğunu hissedersiniz.

Bir gün bakarsınız oğlunuz okuldan sonra eve gelmez. Saatler ilerledikçe onun için iyice kaygılanmaya başlarsınız. Aradan bir gün geçer ama çocuğunuzdan haber alamazsınız. Uykunuz kaçır ve iyice strese girersiniz. Sonunda karakola gider ve durumu onlara izah edersiniz. Polis memuru kısa bir araştırmadan sonra size dönüp şunu söyler: *“Oğlunuz gasp yapmaktan şu an nezarete.”*

Eminim hiçbir anne baba bu manzarayı düşünmek bile istemez. Ama bir an için kendimize şunu soralım: Böyle bir durum söz konusu olsa ne yapardık? Kimi anne baba çocuğun yanına gidip, *“Sana demedim mi?”* der. Kimisi ise gider çocuğa bir sürü küfür yağdırır durur. Kimisi de çılgınca kontrolsüzce çocuğunu döver. Ama siz ne yapardınız?

Aslında ilk atalarımızın Adem ve Havva'nın öyküsü yukarıdaki hikayeden pek farklı değil. Yüce Allah kendi evlatları gibi yetiştirmek üzere yarattığı ilk insanların mutlu olmaları için onlara her türlü imkânı fazlasıyla sağladı. Hiçbir eksikleri yoktu. Onlarla eşsiz ve ebedi sevgisini paylaşmak için onları yarattı. Ama sevgi karşılıklı olmalı. Karşılıklı olmazsa pek sevgi sayılmaz. Allah atalarımızın kendisine tapmalarını ve sevgi göstermelerini emredebilirdi,

ama bunun bir anlamı olmazdı. Allah Adem ve Havva'nın kendi özgür iradeleriyle kendisine bağlı olmalarını istiyordu. O yüzden Allah ilk atalarımızın kendisine olan sevgilerini göstermeleri için onlara şöyle bir fırsat tanıdı: İçinde buldukları bahçenin tüm ağaçlarından yemeleri serbestti ancak Allah'ın gösterdiği iyiyile kötüyü bilme ağacından yemeleri yasaklandı. Rab'bin buyruğu uyarınca Kendisine olan sadakat ve sevgilerini göstermeleri gerekti. Ama aynı zamanda Allah "*yasaklanan meyveden yerseniz öleceksiniz*" diye belirtti.

Bu denemeye ne gerek var? diye düşünebiliriz. Denemenin amacı esas ilk atalarımızın sevgilerini pekiştirmek ve yetkinleştirmektir. Zira sevmenin alternatifini olmadıkça pek sevgi sayılmaz. Örneğin insan beşik kurtmesi sonucunda biriyle evlenirse bir gün kendine şunu sormaz mı? "*Acaba eşim özgür olsaydı beni mi seçerdi yoksa başka birini mi?*" Neden? Çünkü o evlilik sevgiye değil mecburiyete dayalı olarak kurulmuştur. Anlaşılan şu ki seçme ya da deneme süreciyle karşı karşıya gelmemiş sadakat pek sevgi sayılmaz.

Aslında ağızımızdan düşmeyen bir sözdür, '*Allah'ını seversen yapma.*' Cevabımız genelde, '*Allah'ıma canım kurban*' şeklinde olur. Bu sözcük anlamını yitirmiş de olsa şunu anlatmak ister: Eğer Allah'ı seviyorsan ve sevgin yalan dolan göstermelik bir

sevgi değilse bunu yapmazsın. Gösterdiğimiz sevginin samimi, gerçek yüreğimizden inandığımız bir sevgi olup olmadığı o sevgi için ne yapıp ne yapmayacağımıza bağlıdır. Allah da Adem ve Havva döneminde bunu görmek istedi, acaba O'nu meraklarını yenip o ağaca dokunmayacak kadar seviyorlar mıydı? Yoksa yüce Allah bir meyve yüzünden o kadar çok sevdiği, kendisi için dünyayı yarattığı insandan neden uzaklaşsın. Oysa ki Allah ilk atalarımızla paylaştığı sevgiyi daha da pekiştirmek için Adem ve Havva'nın kendisine olan sadakati göstermeleri için onlara bir fırsat tanıdı. **Çünkü gerçek sevgi ancak özgür seçime dayalı tercihlerimizde değer ve anlam kazanır.**

Allah Adem ve Havva'dan sevgi ve sadakat isterken bunu özgür iradeleri ile isteyerek ve seçerek yapmaları ve göstermeleri için bir yol sağlamıştır. Bu çok basit bir ağaç ve onun meyvesiydi. Başka türlü Rab onları sadece iyilik yapmaya programlanmış robotlar olarak da yaratabilirdi. Fakat bunun hiçbir yararı olmazdı. Allah onlarla bir sevgi ilişkisi yaşamak istediği için onları tamamen özgür bırakmak durumundaydı. Çünkü sevginin samimi olup olmadığının anlaşılması için denenmesi de şarttır. Gerçekten seven sadakatsiz sevmeyi seçendir.

Ne yazık ki atalarımız Allah'tan almış oldukları sevginin karşılığını veremediler. Günün birinde yılan

kılığına bürünmüş Şeytan Adem ve Havva'nın karşısına çıktı. Aralarındaki diyalog şöyleydi:

Yılan kadına, *"Allah gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?"* diye sordu.

Kadın, *"Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz"* diye yanıtladı,

"Ama Allah, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

Yılan, *"Kesinlikle ölmezsiniz"* dedi, *"Çünkü Allah biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."*

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.

Adem ve Havva bu şekilde ilk defa günaha düştüler. Ne yazık ki bu eylem başta görüldüğü gibi basit ve masum bir hata değildi. Bu resmen bir isyandı. Çünkü kendilerini Allah'ın seviyesine yükseltmek isteyerek onları yaratan ve şefkatiyle besleyen Allah'a karşı başkaldırdılar. Ama daha kötüsü ve en önemli-

si Allah'ın yüce sevgisine ihanet etmişlerdi. Allah onların babasıydı onlar ise Allah'ın kalbini resmen kırdılar. Sahip oldukları her şey Allah'ındı. O evlatlarına evrendeki en yüce ve en güzel yeri bağışlamıştı. Onlar ise tüm bu nimetleri bir anda yok sayıp Allah'ın eşsiz sevgisini ayakaltına aldılar ve çiğnediler.

Adem ve Havva günah işler işlemez Allah'ın daha önce söylediği gibi ölümlü kılındılar. Allah'la paylaştıkları eşsiz mutluluk bir anda bozuldu. Artık masum ve kutsal değildiler. Sonra Allah gelip onlarla yüzleşmek isteyince atalarımız günahlarını itiraf edip af dileyebileceklerine birbirini suçlamaya başladılar. Hatta Allah'ı bile suçlamaya kalkıştılar. Bu defa sadece Allah ile araları değil, birbirleriyle olan ilişkileri ve sonra doğayla olan ilişkileri de bozuldu. Sonunda Allah onları kutsal huzurundan kovmak zorunda kaldı çünkü kusursuz ve kutsal olan Allah günaha bulaşmış insanlarla bir arada kalamaz. Böylece insan bugün dünyada gördüğümüz mutsuz ve sefil haline geldi. Üstelik ölüm dünyaya geldi. Adem ve Havva günah işlememiş olsaydılar hiç ölümü tatmayacaklardı. Fakat isyanları yüzünden günahla beraber ölüm egemenlik sürmeye başladı. Atalarımızın günahı sayesinde bugün tüm insanlar da günah işliyor ve sonunda ölüyorlar. Ama en önemlisi **Adem ve Havva'nın Allah'la yaşadıkları mükemmel sevgi ilişkisi de Aden Bahçesi'nde sona erdi.**

İnsanın durumu ne olursa olsun sevilme üzere yaratıldığını bilir. Her insanın ruhu sevgiye muhtaçtır. İç varlığımızda ilk atalarımızın tattığı o yüce sevgiyi arzular ve özleriz. Ama şimdi bulunduğumuz durumda o sevgiden yoksunuz. Bu boşluk bazı insanların başka yerlerde sevgi aramaya iter. Kimisi kendini

kariyerine ya da çevresine adar. Kimisi onu güzel sözlerle pohpohlayan insanın tuzağına kapılır gider. Kimisi ise içinde hissettiği boşluğu sigara, alkol ya da başka bir madde ya da meşguliyetle kapatmaya çalışır. Ama hepimiz biliyoruz ki bunların hiçbiri sevginin içimizde bıraktığı boşluğu dolduramaz. Bazen “*acaba Allah artık beni sevmiyor mu*” diye düşünebiliriz. Hatta ilk atalarımızın yaptığı gibi bazen “*Allah’ın yüzünden bu duruma geldim?*” diye isyan edebiliriz. Sanki tüm bunlar Allah’ın suçuymuş gibi.

Aslında Allah’ın sevgisinde kusur yoktur. İnsana her türlü imkân ve olanağı sağlayan ve bugün dahi hepimizi yüce nimetleriyle besleyen Allah bizi hâlâ seviyor. Sorun tabii ki bizden kaynaklanıyor. Dün Adem ve Havva’da olduğu gibi bu gün dahi Allah’la yaşadığımız sevgi ilişkisine ihanet eden biziz. Allah hiçbir insana haksızlık etmedi, ama her gün O’nun yüce sevgisini hayal kırıklığına uğratan biz olduk. O’ndan kaçan ve her daim uzaklaşan biziz. Her türlü pisliğe bulaşan ve kendini sürekli olarak günahla lekeleyen biziz. Kendimizle gerçekten dürüst olursak hayatımızın merkezinde benlikten başka bir şey olmadığını kabul etmemiz gerek. Bizde Allah’ın sevgisi yoktur.

Yine de isyan ediyoruz. Nasıl oluyor da yüce Allah yeryüzünün dört yanındaki haksızlıklara, zulümlere

ve zorbalıklara müdahale etmiyor? Allah tüm bunları bir anda yok edemez mi? Elbette edebilir, ama Allah kötülük denen şeyi şu anda yok edecek olsa bizler de yok olmuş oluruz. Çünkü kötülüğün kaynağı insandır. Hangimiz, *“hayır ben yok olmam çünkü hiç günah işlemedim, kötülük yapmadım”* diyebilir?

Ayrıca insanı özgür yaratan Yüce Allah insanın hür iradesine müdahale etmez. Tüm bu kötülükleri başlatan ve sürdüren yine insanlardır. Allah bunların hiç birini bizim için arzu etmemiştir, ama kötülüğün yolunu seçen ve her geçen gün Allah’ın sevgi dolu yüreğine yeniden hançer saplayan biziz, hepimiz.

En baştaki örneğe bir daha dönelim. Oğlunu mükemmel bir şekilde yetiştiren ama en sonunda onu cezaevinde bulan baba ne yapmalı diye sorduk. Aslında sevecen bir baba her şeye rağmen oğlunun yanına koşmaz mı? Tabii ki koşar. Baba evladının kaldığı hücreyi bulur ve oğluna parmaklıkların arasında da olsa sarılmaya çalışır. O noktada babanın oğluna nasihat etmesi artık işe yaramaz. Ya da onu azarlaması da bir şey değiştirmez. Çünkü oğlu yasayı çiğnediği için gasp yapmanın cezasını hak etmiştir. Kurtuluş yoktur. Adalet yerini bulmalıdır. Baba bunu çok iyi biliyordur. Peki sevgi dolu baba ne yapar bu durumda? Oğlunun cezasının ne olduğunu öğrenip cezasını nasıl bertaraf edebileceğini araştırır.

Çok yüklü bir kefalet ödemesi gerekse de oğlunu kurtarmak için gidip varını yoğunu satmaz mı? Canını ortaya koymaz mı? Elbette bunu yapar. Çünkü sevgi ölümden güçlüdür. Peki göksel Baba'mız bizim için ne yaptı dersiniz? Bizim cezamızı çekmemiz gerektiği halde Allah'ın sevgisi bize neler getirdi bakalım...

ALLAH BİZİ NASIL KURTARABİLİR?

“Allah sevgidir” demek, Allah özündeki sevgiye ne olursa olsun sadıktır demek. Gerçek sevgi, durumun şartlarına bakmaksızın her koşulda sever. Bir gün delicesine sevip ertesi gün nefret eden sevgi gibi değildir Allah’ın sevgisi. O’nun sevgisinin zamanı ve sonu yoktur. Allah’ın bu tükenmez sevgisini yaşadığımız dünya düzeninde çok bariz bir şekilde görebiliyoruz. Örneğin yağmur insanın yaşamı için şart bir şeydir. Ama Allah adil davranmış olsaydı yağmuru kötüler üzerinde yağdırmayabilirdi. Nimetlerini onlardan esirgemekte de haklı olurdu. Fakat Allah’ın bu şekilde davrandığını görmüyoruz. İnsanların çoğu kötü olmalarına rağmen Allah kimseden sevgisini ve rahmetini alkoymuyor. Anlaşılan şu ki, yüce Allah yaratmış olduğu insanlar arasında en ufak bir ayırım yapmaz. Tersine her yerdeki insan Yüce Baba’nın sevgisine tekrar ve tekrar ihanet etmesine rağmen Allah yine de sevgisini yağdırmaya devam ediyor.

Geçmişte ilk atalarımız ve bugün tüm insanların sergilediği bunca saygısızlık ve umursamazlık karşısında Yüce Olan ne yaptı? Tarih boyunca göndermiş olduğu peygamberler aracılığıyla bizlere ulaşmaya çalıştığını görebiliyoruz. Bu şekilde bizi hâlâ sevdiğini ve ilgilendiğini göstermeye çalıştı. Ama insanlar Rab'bin bu çabalarına rağmen daha da küstahlaştılar. Sözlerine aldırış etmediler tersine daha da günaha battılar. Peygamberler Rab'bin adına insanlara çağrıda bulundular ve onları Allah'a döndürmeye çalıştılar, ama insanlar gittikçe gurura kapıldı. İnsan o kadar kibirlendi ve küstahlaştı ki, bazıları Allah'ın yerine putlara tapmaya, başkaları ise Allah'ın varlığını tümünden inkâr etmeye bile kalkıştı. Oysa ki içinde bulunduğumuz kâinat O'nun yüceliğini ve sevgisini bas bas bağıyor. İnsanlar ise düşüncelerinde budalalığa düştüler, yüreklerini de zifiri karanlık bürüdü. Akıllandıklarını ileri sürerken gittikçe akılsız olup çıktılar.

Durum bu iken Rab uzaktan bizlere sevgisini beyan etmekle yetinebilirdi. Ya da “*ne haliniz varsa görün*” deyip bizimle ilgisini de kesebilirdi. Fakat **Allah'ın özü sevgi olduğu için evlatları olarak yaratmış olduğu insandan yüzünü çeviremedi.** Daha önce gördüğümüz gibi Rab göndermiş olduğu peygamberler aracılığıyla insanlara seslenip yola getirmeye çalıştı. Her hangi bir baba gibi insanları kötülükten korumaya çalıştı. Her baba çocuğunu belirli

bazı tehlikelere karşı uyarmaya çalışır. “*Orası sıcak dokunma!*” der. “*Sağına soluna bakmadan karşıya geçme*” diye uyarır. Peki bu uyarıları kendini düşünerek mi yapar? Yani bunda kendi menfaati olur mu? Elbette ki hayır! Sadece evladının iyiliğini düşünüyor. Aynı şekilde Rab insanlara “*Yalan söylemeyin*” ya da “*Zina etmeyin*” derken bunlardan O’nun bir zerre kadar çıkarı yoktur. Sırf bizim iyiliğimizi, günahın bizi nasıl çürüttüğünü gördüğü için bunları söyleyip durur. Çünkü yalan söyleyen ya da zina eden esas kendi kendine zarar veriyor. Peki söz dinleyen oldu mu?

İnsan garip bir mahlûktur çünkü ne kadar uyarı alırsa alsın yasakları çiğneme arzusu daha da artıyor sanki. Anne “*fırından yeni çıkan böreğe dokunmayın*” dedikçe sanki içimizde olağanüstü bir manyetik güç bizi o fırına çekmeye başlar. Yasakları çiğnemek insana hep tatlı gelir. “Çalınmış ekmeğin tadı bir başkadır” derler. Büyüklerimiz bizi uyardıklarında hep homurdanırız, sanki önümüzü tıkamak, mutluluğumuzu kısıtlamak istiyorlarmış gibi. Hâlbuki tam tersi yasaklar bizi korumak için konulur. Dikkatle uyarılmalarına karşılık insanlar ise yaramaz çocuklar gibi hep başkaldırmıştır.

Peki bu durumda Allah ne yapabilir? Sevgili çocuklarını kendi isyanlarından nasıl kurtarabilir? Bir baba yaramaz evladını karşısına alır ve onu uyarmaya

çalışır, birçok zaman şöyle bir ifade kullanır: *Yavrum böyle gidersen senin sonun belli*". Baba da bunu elbette ki istemeyerek evladına belirtir. Allah da benzer şekilde peygamberlerle insanları uyardı: *"Ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamamasından sevinç duyarım"* (Hezekiel 18:23). Allah insanlara yolunu çok net bir şekilde Kutsal Kitap'ta belirtmiştir, ama bu yolda kamil bir şekilde yürüyen hiç oldu mu? Yüce Rab insanlara doğru yolu göstermek için ne kadar peygamber gönderdiyse hiçbir zaman insanlar doğru yola sadık kalamadılar. Bunca günaha batmış insanın sonu bellidir. Şeytan'a uyan kişi Şeytan'ın cezasına tabii olur. Böylece her insan doğal haliyle ancak Allah'ın sınırsız gazabını hak eder çünkü En Yüce Olan'a karşı işlenen günahın ücreti sonsuz ölümdür.

Buraya kadar manzara şudur: Sevilmek için yaratılan insan, Allah'ın sevgisinden Allah'a aykırı olanı yaparak uzaklaştı. Bazılarımız bu noktada, *"hiç mi iyi insan yok?"* *"Ben de mi O'nun sevgisine ihanet ettim?"* diye sorar. Kendimizi birçok insana göre daha iyi görürüz. Ancak bu sadece bizim insani bakış açımızdır ve kolayca yanılırız. Esas önemli olan Her Şeye Gücü Yeten'in bakış açısı. Allah peygamber Davut aracılığıyla insanlara olan bakış açısını şöyle özetler:

*İnsanlar bozuldu, iğrençlik aldı yürüdü,
İyilik eden yok.
RAB göklerden bakar oldu insanlara,
Akıllı, Tanrı'yı arayan biri var mı diye.
Hepsi saptı,
Tümü yozlaştı,
İyilik eden yok,
Bir kişi bile! (Mezmun 14)*

Durumu biraz abartıyor diye düşünsek bile bunun Yargılarında Adil ve Doğru Olan'ın kusursuz bir perspektifi olduğunu unutmamalıyız. Evet, Allah insanın şimdiki halini ilk yarattığı orijinal haliyle kıyasladığı zaman tek bir insan bile “iyi” sayılmıyor. Yani insanın durumu son derece çaresizdir.

Bu durumda Göksel Babamız bizi bu kaderimize terk etmedi. Ne kadar ki insan isyanından ötürü cezalandırılmayı hak etse de, ne kadar ki gönderilmiş olan peygamberlerin sözlerine aldırış etmeseler de, Allah'ın içindeki yüce sevgi insanı kurtarmak için bir plan tasarladı. İnsanın kendisi yola gelmeyeceğine göre Allah'ın kendisi duruma müdahale etmesi gerekti. Kendisinden her daim uzaklaşmakta olan insanları kurtarmak için kendisi onların peşine düştü. Bunu nasıl yaptı? **Allah'ın yüce sevgisi beden aldı, aramızda yaşadı.**

Allah'ın insana beslediği sevgi öyle büyük ve sadıktı ki sonunda bizi günahlarımızdan kurtarmak için

kendisi harekete geçti. Bu noktada Allah'ın kendisi inanılmaz bir adım attı. Tüm evreni ve dünyayı yoktan var eden Allah'ın yüce sevgisi kan ve ete bürünüp dünyaya geldi. Allah'ın sevgisi bakireden doğan İsa Mesih'in şahsiyetinde göründü. Normal şartlarda Yüce Allah'ı tüm görkemiyle görmek mümkün değil, ama Mesih İsa'nın hayatında Allah'ın yüceliğini ve benzerliğini en mükemmel şekilde görmek mümkündür. İsa Mesih daha doğmadan önce peygamber Zekeriya kendisiyle ilgili şu sözleri aktardı:

Çünkü Allah'ın yüreği merhamet doludur. O'nun merhameti sayesinde, Yücelerden doğan Güneş, karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayanlara ışık saçmak ve ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek üzere yardımımıza gelecektir. (Luka 1:78-79)

Otuz yaşına gelince Mesih her yerde Allah'ın sevgisini duyurmaya başladı. Mesih'in yaptığı her şey birebir Allah'ın yüce şahsiyetini yansıttı. İncil'de geçen bir örneğe bakalım:

Din bilginleri, zina ederken yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak İsa'ya, "Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı" dediler. "Musa, Yasa'da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin?" Bunları İsa'yı denemek amacıyla söylüyorlardı; O'nu suçlayabilmek için bir neden arıyorlardı.

İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve, “İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!” dedi. Sonra yine eğildi, toprağa yazmaya başladı. Bunu işittikleri zaman, başta yaşlılar olmak üzere, birer birer dışarı çıkıp İsa'yı yalnız bıraktılar. Kadın ise orta yerde duruyordu. İsa doğrulup ona, “Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?” diye sordu. Kadın, “Hiçbiri, Efendim” dedi. İsa, “Ben de seni yargılamıyorum” dedi. “Git, artık bundan sonra günah işleme! (Yuhanna 8:3-11)

Aslında kadın şeriate göre cezalandırılmalıydı. Mesih ise Allah'ın lütuf ve sevgisini göstermeyi tercih etti. Aynı zamanda kadını bu üzücü hale getiren diğer insanların suçlarına da parmak bastı. Evet, kadın öldürülebilirdi ama bu bir şey değiştirmeyecekti. Kadının ve seyreden insanların yürekleri değişmesi için gazap değil sevgi gerekti. Mesih bu örneğiyle sevginin her şeyin üzerine galip gelebileceğini gösterdi.

İsa Mesih'in hayatının ve öğretisinin temel ilkesi sevgiydi. Söylediği ve yaptığı her şey sevgi ekseninde etrafında dönüyordu. İncil'i okuyan herkes bu gerçeği pek çabuk tespit edebilir. İncil'i sevgi rehberi olarak tanımlamak tam isabet olur. Mesih'in sevgi üzerindeki öğretisine kısaca bir bakalım:

*“Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin” dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, **düşmanlarınızı sevin**, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur? Yalnız kardeşlerinize selam verirseniz, fazladan ne yapmış olursunuz? Putperestler de öyle yapmıyor mu? Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun. (Matta 5:43-48)*

Mesih'in tüm öğretisi sevgi gerçeği üzerinde kuruluydu. Bu sevgi gerçeği Allah'ın kendi gerçeğidir çünkü Allah sevgidir. İsa Mesih kendisini dinleyenlerin Allah'ın yaptığı gibi birbirine sevgi beslemeleri gerektiğini öğretti. Ayrıca ayette belirtildiği gibi Allah'ın sevgisiyle hareket eden kişi yine Allah'ın bir çocuğu olarak davranmış olur. **Sevgiye dönen ashna dönmüş olur.**

İsa Mesih sadece sevgi hakkında öğretti vermekle kalmadı, kendisi bizzat Allah'ın yüce sevgisini canlandırdı. ‘Baba’ diye hitap ettiği Allah'ın sevgisini içinde taşıdığı gibi onu hep paylaşmak istedi. Hayatında da şahsiyetinde de Allah'ın sevgisini birebir temsil etti. Şu söylediklerine dikkat edin:

*Baba'nın beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim. **Benim sevgimde kalın.** Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babam'ın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi... (Yuhanna 15:9-10)*

*Adil Baba, dünya seni tanımıyor, ama ben seni tanıyorum. Bunlar da beni senin gönderdiğini biliyorlar. **Bana beslediğin sevgi onlarda olsun,** ben de onlarda olayım diye senin adını onlara bildirdim ve bildirmeye devam edeceğim. (Yuhanna 17:25-27)*

Mesih, özellikle sevginin özünü tarif eden şu sözleri de söyledi:

*Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim. Benim buyruğum şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin. **Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur.** (Yuhanna 15:11-13)*

Allah'ın insandan istediği sevgidir. Birbirimizi seversek o zaman yüce Babamızı yansıtmış oluruz. O zaman yaratılmaktaki amacımıza hizmet etmiş oluruz. Burada Mesih'in belirttiği gibi sevgi sadece "seni seviyorum" sözleriyle bitmez, gerçek sevgi ölüme kadar gider. Çünkü gerçek sevgi fedakârlık gerektirir.

Bir ailenin çocuğu ölümcül bir hastalığa yakalanır ve acilen kan nakline ihtiyacı olur. Araştırma sonucunda aranan kan türü kendisinden büyük abisinde bulunur. Doktor henüz küçük yaşta olan abiye oturup kan bağışlayabilir mi diye sorar. Abi biraz düşündükten sonra başını sallayarak olumlu cevap verir. Bir süre sonra kardeşinin yanında yatan ve kolundan akıp giden kanı izleyen abi doktora dönüp şunu sorar: *“Doktor amca, tam olarak ne zaman öleceğim ben?”* Demek ki kan vermeyi kabul eden abi kardeşi uğruna canını bile gözden çıkarmıştır. İşte gerçek sevgi böyle bir şeydir.

Sevgiden söz etmek kolaydır ama onu hakkıyla göstermek pek zordur. İsa Mesih ise sevgiden bahsetmekle kalmadı, kendisi burada dile getirdiği fedakâr sevgiyi birebir eyleme geçirdi. Allah’ın sevgisini fiilen gerçekleştirdi. Kendini tüm insanlık için feda etti.

Daha önce gördüğümüz gibi insan Allah’ın sevgisinden yoksun bir durumdadır. Allah ile olan ilişkisi kopmuştur çünkü kendini her türlü günahla kirletmiştir. Bunun sonucunda insan, günahın ücreti olan ölümü de çekmek zorunda kalmıştır. Fakat insanı kendi evlatları gibi seven Allah bu durum karşısında kayıtsız kalmadı. Aslında İsa Mesih’in dünyaya geliş sebebi de buydu. Mesih Allah’ın sevgisini yaşantısıyla ve sözleriyle göstermenin yanı sıra sonunda çarmıhta canını feda ederek en güçlü şekilde sergile-

di. Çünkü haç üzerinde İsa Mesih tüm insanlığın günah yükünü üzerine alıp yerimize öldü. İnsanın bağışlanması ve Allah'ın sevgisine dönmesi için aradaki günah sorunu ve ölüm cezasının hallolması gerekti. İşte günahsız olan Mesih İsa çarmıhta insanlık uğruna kendini kurban ederek hem günahlarımızın affını sağladı hem de en görkemli biçimde Allah'ın insanlara olan büyük sevgisini canlandırdı. Kutsal Kitap bu olanları şöyle özetler:

Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Allah ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımızı göre, O'nun aracılığıyla Allah'ın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. (Romalılar 5:6-9)

Mesih'in dediği gibi bundan daha yüce bir sevgi yoktur. Bir taraftan her türlü günaha bulaşmış insan resmen Allah'ın düşmanı kesilmiştir, ama diğer taraftan sevgisinden bir türlü vazgeçmeyen Allah ona ulaşmak için ve günahlarını bağışlatmak için en büyük fedakârlığı yapar. İsa Mesih'in çarmıhta çektiği işkence ve ıstırabı düşününce bu sevginin değerinin ne kadar büyük olduğunu daha çok anlamaya başlıyoruz. Tüm insanlığın onca günahının bedelini ödemek hiç kolay olmazdı. İsa Mesih çarmıh öncesinde

defalarca kamçılıandı. Bedeni resmen deşildi. Sonra haç üzerinde saatlerce işkence çekti. Tüm bunlar sırf insanların günahlarının fidyasını karşılamak ve Allah'ın bize olan sevgisini kanıtlamak içindi.

Peki Mesih'in insanlık uğruna ödediği bu günah bedelinin Allah tarafından kabul edildiğini nasıl bilebiliriz? İsa Mesih çarmıhta öldükten sonra kayadan oyulmuş bir mezara konuldu. Fakat üçüncü gün öğrencileri mezarına gidince içini boş buldular. Daha sonra Mesih diri olarak karşılarına çıktı. İsa Mesih ölümden dirildi! Bununla Mesih ölümü ve Şeytan'ı yendiğini gösterdi. Böylece “*Ölüm yok edildi, zafer de kazanıldı.*”

Mesih'in ölüme tutsak kalması imkânsızdı çünkü O'nun bir günahı yoktu. Böylece Mesih günah borcumuzu ödeyip ölümü tamamen yendiğini kanıtlanmıştı. En önemlisi çarmıhta dünyada görülmemiş en yüce sevgi eylemini sergilemiştir. Çünkü çarmıhta ölümler insanlığın üzerine gelmekte olan gazabı kendisi karşıladı, aradaki günah engelini kaldırdı ve Allah'ın merhametinin insana yeniden akmasını sağladı. Bir şiirde yazılı olduğu gibi:

*Kim sever beni senin gibi Rab,
Kim canını verir benim için.
Suçumun izleri avuçlarında,
Günahlarım bağışlandı.*

ALLAH'IN SEVGİSİNE NASIL KAVUŞABİLİRİZ?

Mesih'in ölümü ve dirilişiyile Rab Allah tüm insanların affını sağladı. Böylece bizlere en çarpıcı şekilde sevgisini de gösterdi. Zira haç üzerinde Mesih kalın harflerle Allah'ın sevgisini kendi kanıyla yazdı. Kutusal Kitap'ın dediği gibi: “Çünkü Allah dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). Fakat ayetin belirttiği gibi bir kimsenin bu kurtuluş fırsatından yararlanması için öncelikle Mesih'e iman etmesi gerek. Peki bu ne demek?

İsa Mesih'e yürekten iman etmek demek O'nun çarmıh üzerinde kendini feda ederek gerçekleştirdiği kurtuluşa tamamen güvenmek demektir. Böylece O'na iman eden herkes Allah'ın vaat ettiği sonsuz yaşama kavuşur. Ölümünden sonra Rab'bin yüce huzuruna kavuşacağına da emin olabilir. Böylece bu hayatın sonunda bir daha Allah'ın yanına döneceği

kesinleşir. Çünkü sevgi olan Babamız'ın en büyük arzusu çocuklarını bir daha göksel evinde toplamaktır. Bu şekilde Allah'ın Mesih aracılığıyla sağlamış olduğu kapıdan giren herkes cennete, Rab'bin huzuruna ve ebedi sevgisine yeniden kavuşur. Bu kapı Mesih'e iman eden herkes için bugün dahi açık duruyor. Kutsal Kitap insanlığın durumunu şu şekilde özetler:

*Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümranlığın egemenine, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruha uymaktaydınız. Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık. **Ama merhameti bol olan Allah bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Allah bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Allah'ın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.** (Efesliler 2:1-9)*

Göksel Babamız bizlere sadece ebedi hayat değil, bugün dahi bizlere sevgi dolu bir hayat bağışlamak ister. Dahası içimize kendi yüce sevgisini dökerek bizi Ruhü'yla tamamen doldurmak ister. İlk olarak Rab bizi içinde bulunduğumuz eski esaretten kurtarıyor. Eskiden Şeytan'ın kölesi olan bizler şimdi Allah'ın sevgili çocukları oluyoruz. Unutmayalım ki günah işleyen herkes doğrudan İblis'e hizmet ediyor. Oysa Kutsal Kitap'ın dediğine göre, *“sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız”* (Romalıları 8:15). Böylece günahlarını itiraf eden ve Mesih'e teslim olan herkes asıl göksel Babasına kavuşur. İncil'in dediği gibi: *“Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Allah'ın çocukları olma hakkını verdi”* (Yuhanna 1:12).

Allah'ın çocuğu olmak ne demek? Bundan daha yüce bir konum var mı? Allah yalnız insanı bağışlamakla kalmıyor bizi yeniden sevgi ailesine davet ediyor. İncil'in şu ayetine dikkat edin: *“Bakın, **Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanıyor.**”* (1. Yuhanna 3:1)

İsa Mesih'in bununla ilgili olarak anlattığı ve bizim durumumuzu birebir gösteren bir benzetme vardır:

İsa, “Bir adamın iki oğlu vardı” dedi. “Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından

payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. "Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi. "Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Allah'a ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' "Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Allah'a ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.' "Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmığına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bu-

lundu.' Böylece eğlenmeye başladılar. (Luka 15:11-24)

Asi oğul gibi bizler bir zamanlar çok uzaklara kaçıp Göksel Babamız'dan almış olduğumuz tüm değerleri çarçur ettik. Kaybolan oğul gibi domuzlar yedirir ve çamur içinde yaşar duruma düştük. Oysa tüm bu süreç boyunca sevecen Babamız “oğlum ne zaman dönecek” diye hep yollarımızı gözlüyordu. Oğul gibi pişman bir yürekle dönersek Babamız'ın bizi büyük bir sevinçle karşılayacağına emin olabiliriz. Artık oğul olarak anılmaya layık olmazsak da Kendisi bizi yeniden evine alacaktır. Yapmamız gereken tek şey

tövbekâr bir yürekle Babamıza yönelmektir çünkü O zaten bizi bekliyor.

Asıl Babamız'a kavuştuktan sonra bu defa Yüce Babamız'a yaraşır bir hayat sürmemiz de gerek. Bu başta kolay olmayacak çünkü bugüne kadar hep Şeytan'a kulluk ettik. Fakat sevginin aşamayacağı bir engel yoktur. Kutsal Kitap bu yeni yaşantıyı şöyle özetler: *“Bunun için, sevgili çocukları olarak Allah'ı örnek alın. Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Allah'a sunduysa, siz de öylece **sevgi yolunda yürüyün**”* (Efesliler 5:1-2). Allah'ın çocukları artık O'nun yüceliğini yansıtmalı. Peki sevgi yolunda yürümek tam olarak ne demek?

Öncelikle sevginin tanımını hatırlamalıyız. Sevgi bir takım olumlu hislerden çok ötede bir şeydir. Gerçek sevgi gelip geçici duygulara değil sabit bir karara dayanır. Kutsal Kitap'ta gördüğümüz sevgi her zaman kayıtsız şartsız sevmekten ibarettir. Karşıdaki kişiden hiçbir şey beklemeksizin her daim onun iyiliğine hizmet etmek demek. Seven kişi kendini değil karşıdakini düşünür. İncil sevginin özelliklerini şöyle özetler:

*Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir.
Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez.
Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz
Kolay kolay öfkelenmez,*

*kötülüğün hesabını tutmaz.
Sevgi haksızlığa sevinmez,
gerçek olanla sevinir.
Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır,
her şeyi umut eder, her şeye dayanır.”*
(1. Korintliler 13:4-7)

Gördüğümüz gibi saf, katışıksız bir sevgide hiçbir beklenti ya da menfaat söz konusu olamaz. Mesih'in buyruğu doğrultusunda birbirimizi bu tarz bir sevgiyle sevmeye borçluyuz. Kutsal Kitap'ta bu sevginin işleyişi şöyle anlatılır:

*Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Allah'tandır. Seven herkes Allah'tan doğmuştur ve Allah'ı tanır. Sevmeyen kişi Allah'ı tanımaz. **Çünkü Allah sevgidir.** Allah biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. **Allah'ı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur.** Sevgili kardeşlerim, Allah bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz. Hiç kimse hiçbir zaman Allah'ı görmüş değildir. Ama birbirimizi seversek, Allah içimizde yaşar ve sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur. Allah'ta yaşadığımızı ve O'nun bizde yaşadığını bize kendi Ruhu'ndan vermiş olmasından anlıyoruz.*

*Baba'nın Oğlu'nu dđnyanın Kurtarıcısı olarak gđnderdiđini gđrdđk, Şimdi buna tanıklık ediyoruz. Kim İsa'nın Allah'ın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Allah onda yaşar, o da Allah'ta yaşar. Allah'ın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. **Allah sevgidir.** Sevgide yaşayan Allah'ta yaşar, Allah da onda yaşar. Yargı gđnünde cesaretimiz olsun diye sevgi bđylelikle içimizde yetkin kılınmıŐtır. Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dđnyada đyleyiz. Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku iŐkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıŐtır. **Bizse seviyoruz, çünkü đnce O bizi sevdi.** "Allah'ı seviyorum" deyip de kardeŐinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gđrdđđđ kardeŐini sevmeyen, gđrmediđi Allah'ı sevmemez. "Allah'ı seven kardeŐini de sevsin" diyen buyruğu Mesih'ten aldık. (1. Yuhanna 4:7-21)*

Yukarıdaki ayetlerde gđrdđđđđ gibi, sevgi Allah'ta başlar. Sevginin asıl kaynağı kendisidir. Eğer Allah'ın sevgisini tanımak istiyorsak Oğlu İsa Mesih'i tanımamız Şarttır. Çünkü Allah'ın sevgisi İsa Mesih'te beden aldı. Mesih'e iman ederek Allah'ın sevgisine dahil oluyoruz. Bđylece Kendisini ve tđm insanları severek O'nun mđkemmел sevgisiyle bđtđnleŐmiŐ oluyoruz. Sonuç olarak yđce Babamızın sevgisine kavuŐuyoruz.

Allah'ı seven Allah'ın benzerliğinde yaratılmış tüm insanları da sevmelidir. Bu özellikle en yakınımızda bulunan aile fertleri için geçerlidir. Örneğin evlilik sözde sevgi üzerinde kurulan bir kurumdur ama nedense pek az evlilik doğru düzgün yürüyor. Neden çoğu evlilik mutsuzca yaşanıp ancak evliliğin sonuna kadar karşılıklı ve zoraki tahammül ile sürüyor? Sevgi nerede kaldı? Sorun şudur ki, evliliklerin çoğu karşılıksız bir sevgiye değil bencil bir sevgiye dayalı olarak başlıyor ve öyle devam ediyor. İnsanlar birbirine âşık olunca pak bir sevgi yakaladıklarını sanıyorlar ancak o aşkın gelip geçici bir duygu olduğunun farkında olmuyorlar. Çiftler genelde evlenene kadar aşkın rüzgârıyla sürüklenirler, ama ardından evliliğin zorluklarıyla karşılaşınca hemen pes ederler. Neden? Çünkü birbirlerine besledikleri sevgi kendi egolarıyla sınırlıdır.

Hakiki sevgi ise sadakat ve fedakârlık gerektirir. Örneğin çoğu kocalar eşleri için “*canımı feda ederim*” gibi sözler sık sık tekrarlar ancak ne hikmetse iş bulaşıklara gelince parmaklarını bile kaldırmak istemezler. İşte bu bencil bir sevgidir çünkü bu durumda erkek eşini değil sadece kendini düşünür.

Çocuklara gelince benzer örneklerle karşılaşıyoruz. Çocuklarımızı sözde sevgiyle büyütmemiz gerek ancak çoğumuz farkında olmadan ya şımartırız onları ya da tamamen ihmal ederiz. Sevgi demek çocuğa

her istediğini vermek demek değildir. Bazen onlara olan sevgimizden ötürü onları terbiye etmemiz gerekebilir. İşte sevgiyi doğru düzgün anlamak ve uygulamak hayatımızın her alanında vardır. Ve sevgiyi doğru düzgün göstermek için sevgi olan Allah'ı tanımak şarttır.

Sevgi gerçeği evliliğimizi, ailemizi ve çevremizi değiştiren olağanüstü bir güç kaynağı olduğu gibi aynı zamanda bizi düşmanlarımızla barıştıracak güce sahiptir. Mesih'in dediği gibi, sadece bizi sevenleri seversek diğer insanlardan ne farkımız var? Ama bizden nefret edenleri sevebilirsek o zaman gerçekten Yüce Babamız'ın çocukları olmuş oluruz.

*Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: **Düşmanlarınızı sevin**, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin, size hakaret edenler için dua edin. Bir yanağınızı vurana öbür yanağınızı da çevirin. Abanızı alandan mintanınızı da esirgemeyin. Sizden bir şey dileyen herkese verin, malınızı alandan onu geri istemeyin. İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. **“Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile kendilerini sevenleri sever. Size iyilik yapanlara iyilik yaparsanız, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar. Geri alacağınızı umdu-***

ğunuz kişilere ödünç verirsiniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile verdiklerini geri almak koşuluyla günahkârlara ödünç verirler. Ama siz düşmanlarınızı sevin, iyilik yapın, hiçbir karşılık beklemeden ödünç verin. Alacağı- nız ödül büyük olacak, Yüceler Yücesi'nin oğul- ları olacaksınız. Çünkü O, nankör ve kötü kişile- re karşı iyi yüreklidir. Babanız merhametli ol- duğu gibi, siz de merhametli olun. (Luka 6:27- 36)

Böyle davranmak başta bize çok zor hatta mantıksız gelebilir. Ama eğer yeniden Allah'ın sevgili çocuk- ları olmak istiyorsak O'na bu konuda da boyun eğ- memiz gerek. Allah'ın sevgisiyle yaşamak demek iyi ve kötü günde, her türlü insana karşı Allah'ın bize verdiği sevgiden paylaşmak demektir. Onlar bunun anlamını ya da değerini bilemeyebilirler. Yine de biz sevgiyle karşılık vermek zorundayız çünkü Allah'a ait kişinin tek seçeneği budur.

Aslında dünyanın tek çaresi de budur. Yeryüzündeki tüm sorunların tek çözümü de budur. Asırlardır in- sanlar savaşarak ya da siyaset yaparak barış getir- meye çalıştılar ama henüz bir ilerleme kaydetmiş değiliz. Çünkü insanların Göksel Babamız'ın buyur- duğu karşılıksız sevgiyi benimsemedikleri sürece barışın başka türlü sağlanması mümkün değil. İşte

bu yüzden Allah'ın bize bağışladığı bu sevgiyi anlamamız son derece önemlidir.

İkinci Dünya Savaşı'nda bu gerçeğin çok çarpıcı bir örneğine rastlıyoruz. Japonya askeri kuvvetleri onlara karşı Müttefik Güçlerden çok sayıda esir alıp Kwai Nehri üzerinde bambo ormanı ortasında kurulan esir kampına yerleştirdi. Kısa bir süre içinde yaşam şartları bir hayli zorlaştı. Esirlere yaptırılan ağır işlerin yanı sıra keyfi işkence de sık sık uygulanırdı. Bu yetmiyormuş gibi ormanın sıcak ve nemli şartlarından doğan her türlü hastalık esirleri adeta dize getirdi. Durum öyle bir noktaya geldi ki son derece ilkel imkânlarla kurulan hastane sırf diğer esirler bulaşmasın diye ölmeyi bekleyen hastaları dışarı bırakmıyordu. Böylece hastaneye düşen herkes ölme mahkûmdu. Kalan esirler de yanındakilerin eşyalarına konmak için ölmeleri için dua ederdi.

Aradan bir yıl geçti ve esirlerin büyük bir bölümü öldü bile. Nefret, kıskançlık ve intikam duygusu doruktaydı.

Günün birinde tren rayları üzerinde çalışırken Japon komutan küreklerden birinin kaybolduğunu tespit etti. Tüm esirleri karşısına dizdi ve küreği çalan şahsın bir an evvel öne çıkmasını buyurdu. Ancak kimse çıkmadı. Komutan bir süre bağırdı, küfretti ve sonunda hepsini öldüreceğine yemin içti. Son anda esirlerden biri öne çıktı. Komutan tüm öfkesini ona

yöneltti ve tüfeğiyle vurarak onu adeta parçaladı. Esir düştüğü yerden bir daha kalkmadı. Akşam olunca kürekler bir daha sayıldı ve sayı tam çıktı. Eksik yoktu.

Arkadaşlarının fedakârlığını gören diğer esirler derinden sarsıldılar. Ardından bazıları birbirine hizmet etmek için fırsat kollamaya başladılar. Kimisi hastaneye gidip ölmekte olan esirlere moral vermeye başladı. Kimisi hasta esirlerin yaralarını temizlemeye başladı. Kısa bir süre sonra tüm kampın havası değişti çünkü esirler birbirlerine gerçek bir sevgi beslemeye başladılar. Eski nefret ve kin eriyip gitti, yerine mükemmel bir kardeşlik sevgisi geldi. Ölen sayısı da yarı yarıya düştü.

Savaşın sonu yaklaştı ve esirleri başka kamplara dağıtmaya başladılar. Günün birinde perişan esirlerin bir kısmı tren vagonuna yerleştirildi. Yere oturunca karşılarında savaştan dönmekte olan ve hepsi ağır yaralı çok sayıda genç Japon askerleri fark ettiler. Sevginin gücünü keşfetmiş esirler bir anda kalkıp yaralı Japon askerlerine yöneldiler. Yaralarını sarmaya başladılar. Askerler ise şaşkınlıkla gözyaşları dökerek tekrar ve tekrar teşekkür ettiler.

Daha sonra Müttefik Güçler esirlere yetiştiler. Onları saldıktan sonra onlara yıllarca işkence çektiren Japon askerlerini öldürmek istediler. Esirler ise aralarına girip izin vermediler. İşte sevginin gücü budur.

Sevgi gerçekten ölümden de güçlüdür. Kwai Nehri üzerinde tutulan esirlerin öğrendiği şeydu ki, insan imanını ve umudunu yitirmemek için sevmek zorundadır. Sevmek ya da sevmemek gibi bir lüksümüz yoktur, çünkü sevgi bizi hayatta tutar, bizi insan yapar.

Düşmanımızı seversek düşmanımız da kalmaz. Çünkü sevmek bizi nefretten özgür kılar. Başta bize düşmanca yaklaşan kişiler yaptıklarımızı anlamayabilirler. Sevgimizi hor görebilir. Fakat bir süre sonra sevgimiz onları utanca boğacaktır. Belki de bu sayede onlar da değişebilir ve barış sağlanabilir. Neticede sevmekten başka bir çaremiz yoktur.

Bütün dünya sevgimizi hor görse de yine de sevmek gerek. Çünkü sevmek insanlığımıza yakışır. En önemlisi sevdikçe Allah'ı tanırız ve her geçen gün Yüce Babamız'a bir adım daha yaklaşırız. Böylece O'nun yüce sevgisiyle özdeşleşiriz.

SONSÖZ

Günün birinde Mesih'e kötü niyet besleyen bir din bilgini O'na gelip zor bir soru sordu: "*Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisidir?*" Allah'ın peygamberler aracılığıyla bildirdiği yüzlerce buyruk arasında hangisini seçsin? İsa Mesih ise dinleyenleri çok sade bir cevapla şaşkına çevirdi:

İsa ona şu karşılığı verdi: 'Allah'ın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.' İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İlkinde benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.' Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır. (Matta 22:37-40)

Mesih'in dediğine göre Allah'ın tüm buyrukları "*Sevgi ilkesine*" dayanır. Yani Allah'ın sevgisini tanıyabilirsek bütün buyruklarını yerine getirmiş oluruz. Ayrıca Mesih bunun iki boyutunu açıklar. Öncelikle Allah'a karşı kusursuz bir sevgi beslemeliyiz. Bu sadece lafta kalmamalı, bütün yüreğimiz, canımız ve aklımızla O'nu sevmeliyiz. İkinci buyruk

da bunu nasıl eyleme d6keceğimizi gösterir. Komşumuzu kendimiz gibi sevmeyi buyurur. Komşu dediği kişi daha önce gördüğümüz gibi sadece hoşumuza giden ya da iyi anlaştığımız kişiler değildir, bu söz düşmanımız dahil herkesi kapsar. Ayrıca hangi ölçüde sevmemiz gerektiğini de açıklar: *Kendimizi severcesine*. Her insan kendine değer verir, kendi bedenini korur ve kayırır. İşte komşumuzu sevmek demek onu kendimizden üstün saymak demek. Allah'ı ve benzerliğinde yaratılan tüm insanları böyle sevebilsek dünyada gerçekten hiçbir sorun kalmaz. En önemlisi Allah'ın sevgisine büründüğümüz zaman tüm insanlarla barışık bir yaşantı sahibi olmakla beraber bizi yaratan ve “evladım” diye çağıran Yüce Babamız'la mükemmel sevgi ilişkisine kavuşmuş oluruz.

Bugün insanlar yukarıdaki sorudan biraz farklı ama cevabı aynı olan bir soru sormaktadırlar: “*Dinler arasında en doğru inanç hangisidir?*” Herkes kendi dininin tezahüratını ve taraftarlığını yapıyor. Ne yazık ki din konusunda ne kadar “*dinde zorlama yoktur*” denilse de kendimizi belirli bir dine yönelik zorlanmış gibi hissedebiliyoruz. Ayrıca bu bir gerçek ki inanç konusunda insanın özgür seçimi ne kadar vurgulansa da çoğumuz dinimizi seçmiyoruz, seçemiyoruz da. Daha doğar doğmaz kimliğimize yazılıyor. Yani esas büyüklerimiz ve çevremiz dinimizi belirliyor.

Peki Allah bu konuda ne diyor? Aslında Kutsal Kitap'a baktığımızda Allah'ın dinlerle uğraştığını görmüyoruz. Tam tersine Allah'ın tek isteği tüm insanları günahlarından kurtarmak ve bir an evvel yüce sevgisiyle buluşturmadır. Dinler ise Allah'ın değil insanların icadıdır. Farklı yerlerdeki insanlar Allah'a ulaşma ümidiyle onlarca din ve mezhep oluşturmuştur. Ne yazık ki hiç biri insanın Allah'a erişeceğine ilişkin garanti sağlayamıyor çünkü insani çabalardan öteye gitmiyor. İnsan en dindar haliyle bile Allah'a erişemez.

Oysa Allah bizlere çok daha net ve açık bir yol göstermeye çalışıyor. Allah'ın istediği ve bizim de ihtiyacımız Kendisiyle sevgiye dayalı bir ilişkidir. Çünkü insanın esas ihtiyacı Adem'in Aden Bahçesi'nde yitirdiği sevgi ilişkisine yeniden kavuşmaktır. Adem'in bir dini yoktu çünkü buna ihtiyacı yoktu. Onun Allah'la kesintisiz bir ilişkisi vardı. Bizim de ihtiyacımız budur.

Değerli okuyucu, sizi yeni bir dine çağırıyoruz. Belirli bir mezhebe davet etmiyoruz. Sizi hayatınız boyunca aradığınız ve özlediğiniz asıl Babanıza çağırıyoruz. Aslında o sizi baştan arıyordu ve sizde istediği tek şey samimi bir iman ve karşılıklı sevgidir.

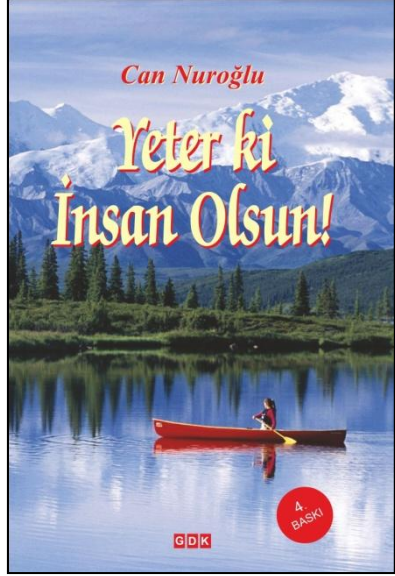
Baştan belirttiğimiz gibi bu yüce sevgi insanın şimdiki halinde yoktur. İnsan, Allah'ın huzurundan ko-

vulduğu günden beri Allah'ın sevgisine yabancılaştı ve sadece sürekli tekrar ettiği ismi kaldı. Hamdolsun ki yüce Allah bizi sevmekten hiç vazgeçmedi ve bizleri eşsiz sevgisiyle buluşturmak için İsa Mesih aracılığıyla bir kurtuluş kapısı açtı. Mesih tüm insanlar için kendini feda ederek hem tüm insanların kurtuluşunu sağladı hem de bizlere sevgi konusundaki en büyük örneği sergiledi. Kaldı ki insan bu yüce sevgiye inanırsa günahlarından kurtulur ve Allah'ın sevgisine kavuştuğu gibi sevgi dolu bir hayata başlayabilir.

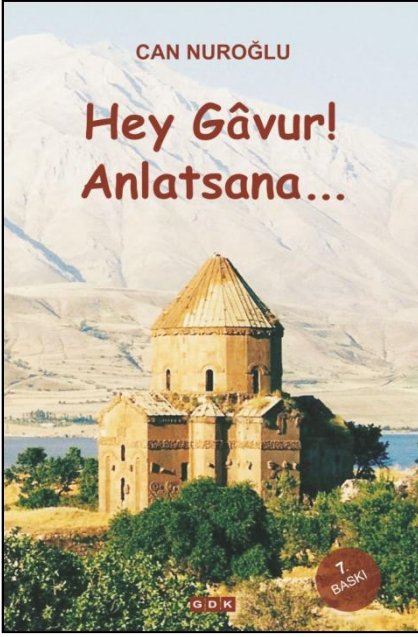
Allah'ın bu sevgi çağrısına kulağınızı tıkamayınız. Bütün günahlarınıza rağmen yüce Babanız Allah sizi hâlâ seviyor ve sizi bağrına basmak için sabırsızlanıyor. Hayatınızda gúnahtan doğan tüm yaralarınızı sevgisiyle sarıp size yeni bir yaşam bağışlamak istiyor. Size yeniden “evladım” diye seslenmek istiyor. Çünkü Allah sevgidir ve sizi çok seviyor.

Yazarın Diğer Kitapları

“Yeter ki insan olsun!” Hepimizin dileği değil mi? Bütün tanıdıklarımız, komşularımız, meslektaşlarımız, esnafımız için arzumuz hep budur! Keşke çevremizdeki insanların hepsi insan olsa! Hepimizin dilinden düşmeyen bu sözcüklerle aslında ne demek isteriz? Başkalarını hangi akıl terazisiyle tartıp da insan olup olmadıklarına karar veririz? Aynı terazide acaba biz kaç gram geliriz?

İnsanı düşündüren, zihnini kamçılayan, yüreğine dokunan ve yaşamını değiştiren kitapların sayısı azdır. İşte bu soluk kesen kitapçıkta, aradığımız soruların yanıtlarını ve çok daha fazlasını bulacaksınız.

Can Nuroğlu'nun, insanların Hristiyanlık ve Hristiyanlar konusundaki yalan-yanlış bilgilerini gidermek amacıyla kaleme aldığı “**Hey! Gavur Anlatsana...**” adlı kitabını okudunuz mu? Eğer daha okumadıysanız, hiç zaman kaybetmeyin ve yayinevimizden isteyiniz:

Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87, Topkapı, İstanbul
Tel: (0212) 567 89 92
gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net